

Onmisbaar

ONMISBAAR

Mirjam Kooijman

Scholten Uitgeverij

COLOFON

Onmisbaar

Mirjam Kooijman

© 2022 Scholten Uitgeverij BV
Burgemeester Drijbersingel 25-a
8021 DA Zwolle
info@scholtenuitgeverij.nl
www.scholtenuitgeverij.nl

Omslagontwerp: Marcin & Milou
Binnenwerk: Piet Versteeg
Drukwerk: Drukcase
Eerste druk, september 2022
ISBN: 9789083264257
NUR: 336

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording or any other – except for brief quotations in printed reviews, without the prior written permission of the publisher.

Inhoud

1 Hemel	7
2 Vriendinnen	17
3 Betrapt	31
4 Vierde etage	39
5 Morgen	45
6 Pick-up	53
7 Goed gesprek	63
8 Warboel	71
9 Mail	87
10 Afspraak	91
11 Suiker en kaneel	97
12 Machteloos	105
13 Te goed	111
14 Verwarring	121
15 Punt uit	135
16 Vakantie	141
17 Ontdekking	151
18 Luchtig	161
19 Diner	171
20 Vrijgezeller	179
21 Toast	187
22 Vreugdedansje	195
23 Kamer 107	209
24 Vlammen en hakken	219
25 Dans	227

26	Harkpoppetjes	233
27	Code appeltaart	247
28	Baby's	259
29	Warme chocolademelk	265
30	Kenia	271
31	Ollie	279
32	Gevoel	287
33	De Tijd	295
34	Middernacht	303
35	Help!	311
36	Stabiel	319
37	Last	323
38	Een plan	333
39	Erf	345
40	Te laat	351
41	Matchmaker	357
42	Welkom thuis	367
43	Nachtdienst	377
44	Zondag	389
45	Timer	397
46	Alles goed?	401
47	Roberto	411
48	Kus	421
49	Speciaal	425
50	Krokusfeest	431
51	Epiloog	445

1 | Hemel

Februari 2007

De noordenwind blies hard in haar gezicht. Haar ogen traanden en hoe hard ze ook trapte, ze kwam maar langzaam vooruit. Deborah, achterop, hield haar stevig vast. Ze voelde haar kleine handjes, die aan haar winterjas trokken. Het was haar plannetje geweest. Jiska had haar smekende gezichtje niet kunnen weerstaan. 'Zullen we naar mama gaan?' had ze met haar liefste stemmetje gevraagd. Welke ontaarde zus zei dan nog nee?

Ze sloeg af, de weg in richting het centrum. Aan weerskanten van de straat stonden huizen, die haar wat bescherming gaven tegen de harde wind. Het fietste een stuk makkelijker.

'We zijn er bijna, hè?'

De wind blies Deborahs stemmetje weg, maar ze dacht het te verstaan.

'Ja Deb, we zijn er bijna.'

Ze fietste langs de kerk en wierp een blik op de klok aan de toren. Halfvier. In haar hoofd ging ze haar schema voor de middag langs. Ze had nee moeten zeggen, ze had nog genoeg te doen.

'We kunnen niet lang blijven hoor, Debbie,' zei ze achterom.

'Niet erg!'

Ze lieten het centrum achter zich en ze trapte tegen de dijk op. Nog één verkeerslicht. Ze vervolgden de dijk. Een grote omheining van bomen, een breed hek. Hier was het.

Ze tilde Deborah uit het achterzitje en zette haar fiets in een van de rekken. Ze pakte haar zusje bij de hand. Haar handjes waren koud. Terwijl ze de grindpaden doorliepen, warmde Jiska ze tussen haar eigen handen. Haar voeten wezen haar de weg. Hoe vaak was ze hier al niet geweest? Zelfs Deborah wist precies waar ze zijn moest. Een kind van vijf zou de weg niet moeten weten op een begraafplaats.

Ze stonden tegelijk stil. Hun ogen gericht op die ene steen. Die ene steen, tussen die honderden andere.

Deborah liet haar hand los en bukte zich.

Jiska liet haar vingers door de zachte, blonde haren van haar zusje gaan. Haar ogen lazen de woorden op de steen. Woorden die ze van binnen en van buiten kende, of ze nu wilde of niet. Deborah leunde naar voren en Jiska zag dat ze naar de foto keek.

Ze hurkte naast haar neer. Samen keken ze. Samen waren ze stil.

Ze hadden hier samen gehuild en samen gelachen. Toen Deborah drie was, hadden ze zelfs weleens gespeeld. Tussen de grafstenen hadden ze het bladeren laten regenen en hadden ze samen plezier gehad.

Vandaag was het anders. Ze huilden niet, ze lachten niet. De wind trok aan hun jassen, waaide hun haren in de war en maakte hun wangen rood van de kou.

‘Ga je mee?’

Deborah keek op. Haar ogen stonden ernstig.

‘Mama is hier niet,’ zei ze.

De woorden van haar zusje brachten haar van haar stuk. Het waren geen vreemde woorden. Sterker nog, het waren haar eigen woorden. Woorden die ze naar haar zusje nooit had uitgesproken, maar die ze voelde vanaf het eerste moment.

Haar moeder was hier niet. Op de steen stond haar naam. Zelfs haar foto was er. Dat advies hadden ze gekregen. Het zou be-

ter zijn voor Deborah, omdat ze mama nooit had gekend. Het was een mooie foto van mama. De mooiste. Maar wat zei een naam? Wat bracht een foto?

‘Waarom zeg je dat, Debbie?’ vroeg ze. Ze pakte het handje van haar zusje stevig vast en ze begonnen terug te lopen.

‘Omdat het zo is.’

‘Hoe weet je dat?’ Ze keek opzij en zag een frons in haar voorhoofd. Ze zag haar nadenken.

‘Omdat ze in de hemel is. En ze kan toch niet op twee plekken zijn?’

Logisch. Nuchter.

Deborah keek naar haar op en Jiska glimlachte naar haar zusje. Ze gaf een kneepje in haar hand.

‘Je hebt helemaal gelijk.’

Het was even stil.

‘Maar als mijn mama in de hemel is, heb ik er niks aan,’ merkte Deborah op.

Er ging een steek van pijn door haar heen. Je hebt niks aan een mama in de hemel. Dat was een logische redenatie van een kleuter, maar de woorden deden pijn.

‘O mam, ik mis u zo! Heere, ik mis haar zo!’

‘Gelukkig ben jij niet in de hemel,’ zei Deborah.

Jiska knipperde haar tranen weg. Ze waren bij haar fiets angekommen en ze hielp haar zusje achterop te klimmen. Voor ze zelf opstapte, keek ze haar even aan.

‘Waarom vind je dat gelukkig?’

‘Omdat ik anders ook niks aan jou had. Nu kan jij samen met papa voor mij zorgen.’

Ze drukte snel een kus op Deborahs voorhoofd en stapte op de fiets.

Au. Het werd haar weer pijnlijk duidelijk. Niet dat er ooit een moment was geweest dat het niet duidelijk was geweest. Ze was onmisbaar.

Ze stuurde het brede hek door. Ze hadden nu de wind mee. Ze had het idee dat ze vloog.

‘Zo gaan we lekker hard, Jis!’ klonk het enthousiast vanachter haar.

‘Ja, hè?!’

In haar hoofd begon ze het schema weer door te werken. Ze waren niet lang gebleven. Het moest wel lukken allemaal. Papa zou niet laat thuis zijn, hij had een bespreking in de buurt.

Ze konden om halfzes eten en dan zou het vroeg rustig zijn in huis. Ze móést voor school aan de slag. Ze moest haar onderzoek uitwerken en inleveren, over twee dagen.

In een wip waren ze bij de supermarkt.

‘Wat zullen we eten, Debbie?’

Deborahs ogen twinkelden ondeugend.

‘Mag ik kiezen?’

Jiska twijfelde even. ‘Alles, behalve patat en pannenkoeken.’

‘O, maar dat wilde ik ook helemaal niet.’

‘Wat dan wel?’

Ze liepen de paden door en Jiska pakte ondertussen de dingen uit de schappen die ze met haar vluchtige inspectie van de voorraadkast en koelkast had gemist. Vrijdags deed papa de weekboodschappen. Zij kocht de verse groenten en vergeten dingen.

‘O ja, het kan ook niet iets uit de oven zijn, want dat duurt veel te lang.’

Deborahs gezicht betrok.

‘En ik wilde juist lasagne kiezen,’ pruilde ze.

‘Tja, dat gaat niet lukken,’ zei Jiska. Ze las de aanbieding van het wasmiddel op de kop van de schappen. Vier voor tien euro. Dat was wel heel voordelig. De vier grote flessen vulden bijna het hele kinderwinkelwagentje.

‘Maar je zei dat ik alles mocht, alleen geen patat en pannenkoeken.’

‘Ik had niet goed nagedacht,’ zei Jiska.

‘Je moet altijd nadenken voor je iets zegt,’ was het wijze antwoord.

‘Van wie heb je dat geleerd?’

Deborah haalde haar schouders op. ‘Dat zei de juf tegen Siem, toen hij iets stouts zei.’

Jiska deed een graai in de voordeelbak met zakken snoep. Perzikjes, Deborahs favoriet. Ze legde ze bovenop de flessen wasmiddel en keek vanuit haar ooghoeken naar Deborahs gezicht. Haar ogen lachten ondeugend.

‘Dat is wel geluk, hè?’ zei ze.

‘Wat zullen we doen in plaats van lasagne?’

‘Nou, doe dan maar spaghetti, dat lijkt er wel een beetje op.’

Het was precies halfzes, toen Jiska een grote pan spaghetti op tafel zette. De keuken was gevuld met de geur van Italiaanse kruiden en tomaat.

Ze pakte een grote kan met water en schonk zes glazen vol.

Met een warm gezicht nam ze haar plaatsje in aan tafel en vond de blik van haar vader. Hij gaf haar een knipoog en vouwde zijn handen. Deborah liet even haar ogen over de verschillende hoofden glijden. Haar broertjes zaten naast elkaar op de lange bank achter de tafel. Toevallig in de volgorde van jong naar oud. Gideon naast pa, dan Micha en Jason het meest rechts. Toen haar vader het gebed begon, sloot ze vlug haar ogen.

‘Hemelse Vader, we danken U voor Uw trouw deze dag. U bracht ons weer bij elkaar. We danken U voor de maaltijd die Jiska voor ons heeft klaargemaakt. Zegen ons eten en woon in onze harten. In Jezus’ heilige Naam. Amen.’

Jiska schepte alle borden vol, sneed daarna de spaghetti in Deborahs bordje fijn en bestrooide het met geraspte kaas.

‘Goed blazen, Debbie. Het is warm!’

‘Hoe is je toets gegaan, Micha?’ Ze zag hoe papa over zijn bord dampende spaghetti naar haar middelste broertje keek. Jiska was ook benieuwd. Ze had Micha gisterenavond nog geholpen met zijn wiskundeformules. Hij had gezegd dat hij het begreep, maar ze had haar bedenkingen gehad. Micha zat in de brugklas havo, hij moest hard werken voor een goed cijfer.

Micha haalde zijn schouders op en prikte in een balletje gehakt. ‘Het was moeilijk,’ zei hij met een zucht.

‘Maar lukte het wel? Gisterenavond begreep je het toch?’ vroeg Jiska.

‘Toen dacht ik van wel, ja. Nu haalde ik alles door elkaar.’ Hij stopte de gehaktbal in zijn mond. ‘Ik denk dat ik de havo gewoon niet kan.’ Het klonk berustend.

Jiska wisselde een blik met haar vader. Ze zag hem zijn vinger op de lippen leggen. Nu niet. Hij zou met Micha praten, begreep ze. Ze kneep haar broertje even in zijn schouder.

‘Hoe was jouw dag, Gideon?’ vroeg pa. Hij nam een slok van zijn water en keek opzij naar Gideon.

Als antwoord haalde Gideon zijn schouders op. Jiska keek naar haar jongste broertje. Hij was de enige die sprekend op mama leek. Hij had haar steile, blonde haren, haar grijsblauwe ogen. Zijn neus vol sproetjes, mama’s glimlach. Het was alleen alsof die lach tegelijk met die van mama was verdwenen.

‘Je had vandaag een gast in de klas toch?’ herinnerde pa.

Ineens zat Gideon rechtop. ‘Ja, dat was tof!’

Jiska zag zijn ogen stralen. Wie had haar broertje zo enthousiast gemaakt?

‘We hadden twee militairen in de klas. Ze lieten ons opdrukken en hun uitrusting tillen. Zwaar joh! Als je daar een dag mee moet lopen!’

‘Wat is opdrukken?’ vroeg Deborah met volle mond.

‘Ik laat het wel even zien.’ Nog voor pa er iets van kon zeggen, sprong Gideon van zijn stoel en liet zich op de grond vallen. Hij

plaatste zijn handen op de houten plankenvloer en drukte zijn gewicht een aantal keer omhoog.

‘Dat is opdrukken,’ zei hij met een grijns naar Deborah.

‘Ik ook!’ Ze gleed van haar stoel en ging op haar buik op de grond liggen.

Jiska schoot in de lach toen Deborah haar broer probeerde na te doen. ‘Alleen je billen gaan omhoog nu!’

Dapper ging Deborah door, tot ze merkte dat iedereen lachte. Ze sprong overeind en plaatste haar handjes in haar zij.

‘Je mag niet uitlachen!’ Ze keek boos de tafel rond.

Snel trok Jiska haar zusje naar zich toe en drukte een kus op haar wang.

‘Je deed het goed, hoor. We lachen omdat we je lief vinden.’ Ze keek even streng naar haar broertjes. Niemand gaf commentaar.

‘Hebben ze ook nog interessante dingen verteld?’ Ze verlegde de aandacht weer naar Gideon. Ondertussen schepte ze pa’s bord nog een keer vol en gaf ze Deborah een beetje appelmoes. ‘Ze vertelden over hun missies en over wat ze doen als ze in Nederland zijn.’ Het was even stil. ‘Ik denk dat ik ook militair word,’ zei Gideon toen.

‘Dat is een mooi plan!’ zei papa. Jiska vroeg zich af of hij dat meende. Maar ze begreep zijn antwoord wel. Het was heerlijk om haar broertje enthousiast te zien.

Na het eten ruimden ze de tafel af en vulden de vaatwasser. Ze haalde snel een natte doek over de tafel heen, nam haar zusje bij de hand en liep naar boven.

‘Snel douchen, Deb, geen tijd voor spelletjes.’ Ze had bijna spijt van haar harde woorden toen ze het beteuterde gezicht van haar zusje zag, maar ze moest echt aan de slag!

‘Papa komt straks vast nog een boekje lezen,’ troostte ze.

‘En liedjes zingen!’ zei Deborah.

‘Vast.’

Ze hielp haar zusje uit te kleden, zette haar onder de douche en waste meteen haar haren en lijfje.

‘Nog éven spelen?’ vroeg Deborah met een langgerekte e.

Jiska aarzelde. Deborah hield haar hoofdje schuin.

‘Alsjeblieft?’

Ze zwichtte. ‘Even dan.’

Ze boog zich over de bomvolle wasmand en sorteerde donkere en lichte was.

‘Ik zet de was aan, dan kom ik je afdrogen.’ Met de wasmand op haar heup liep ze de zoldertrap op. Als ze straks zat te werken, hoorde ze vanzelf wanneer de was klaar was en hing ze hem tussendoor nog wel even op. Morgen werden de bedden verschoond door Lena, de huishoudster. Die kwam een dag in de week. Het was fijn dat deze was dan vast weg was.

Jiska propte de wasmachine vol, koos het juiste programma en schoot de trap weer af naar beneden.

‘Speeltijd is voorbij, dametje.’ Met een grote badhanddoek stapte ze naar de douche. Ze draaide de kraan uit en wikkelde haar zusje in de handdoek.

‘Heb je nog een leuk liedje geleerd op school?’ vroeg ze aan Deborah.

Debbie kauwde even op haar lip en hield haar hoofd schuin. Vervolgens knikte ze.

‘Juich, doe mee.’ Even was het stil. ‘Iets met juich, doe mee. Weet jij het?’

Jiska wist het. Het was een blij liedje, met gebaren, klappen en rondedansjes. Ze hield van dit liedje.

Toen ze begon te zingen, deed Deborah enthousiast mee.

‘Juich, doe mee allemaal. Jubel, geef je helemaal. Juich voor God, de Heer en geef Hem alle eer!’

Haar armen gingen op het juiste moment de lucht in. Bij ‘helemaal’ klapte ze en maakte daarna boven haar hoofd een zo groot mogelijk rondje met haar handen.

Ondertussen kleepte Jiska haar zusje handig aan en zong het liedje nog een keer terwijl ze Deborahs tanden poetste.

‘Je moet wel even stilstaan nu.’

Deborah stond kaarsrecht en klemde haar tanden op elkaar.

‘Mondje open, Deb. Ik wil je kiezen tellen!’

Jiska stopte haar zusje net onder de deken, toen papa met twee treden tegelijk de trap op kwam.

‘Ben ik nog op tijd voor een verhaaltje?’

Deborah schoot onder de dekens vandaan en klemde haar armen om pa’s nek.

‘Van de beer en de muis?’

Jiska grinnikte. Ze zag hoe haar zusje papa bespeelde met haar smekende blauwe ogen.

‘Alweer? Hadden we die gisteren niet gelezen?’ vroeg pa.

‘Toe? Ze zei het met haar liefste stemmetje.’

‘Nou, vooruit dan.’ Pa nam het prentenboek van het plankje boven Deborahs bed en ging op het roze dekbed zitten. Debbie kroop tegen hem aan.

Glimlachend bukte Jiska zich over het bed en drukte een kus op de wang van haar zusje.

‘Slaap lekker, kleintje.’

Ze liep naar haar slaapkamer en sloot de deur achter zich. Haar studieboeken wachtten.

2 | Vriendinnen

Met haar rugtas over één schouder liep Jiska snel elke slaapkamer door. Ramen open, bedden glad, een verdwaalde sok en sportbroek in de wasmand. Ze gleed, net als vroeger, langs de trapleuning naar beneden. Ze had vanmorgen willen hardlopen, maar haar bed was te lekker en buiten was het te koud. Ze had haar wekker genegeerd. Nu trof ze iedereen aan de ontbijttafel aan. Broodtrommels werden gevuld, ontbijt werd naar binnen gewerkt. Papa nipte van zijn dampende koffie.

‘Jiska, wil je vlechtjes maken!’

‘Kun je me nog even overhoren, Jis?’

‘Weet jij waar m’n nieuwe zwarte trui is?’

Ze sloeg haar handen voor haar oren, lachte even en liep naar het aanrecht om een kop thee te zetten.

‘Ik heb alleen nog tijd voor vlechtjes, Jason kan je wel overhoren, Mich!’

Ze nam voorzichtig een slokje van haar hete thee, kamde toen Deborahs haar en vlocht het handig in.

‘O ja, en je trui hangt boven, Gid, hij is nog niet droog, gok ik.’

Ze wilde gaan zitten, wierp een blik op de klok en sprong meteen verschrikt weer overeind.

‘Nee, het is al kwart voor acht! Geen tijd, geen tijd, geen tijd!’

De hete thee verdween in de gootsteen. Ze griste een banaan en een mandarijn van de fruitschaal en wilde naar de gang lopen om haar schoenen aan te doen, maar papa hield haar tegen.

‘Heb je een lange dag?’ Hij streek een pluk haar achter haar oor. Een vertrouwd gebaar. Ze keek naar hem op en zag een donkere schaduw onder zijn ogen. Zijn haren zaten nog in de war en hij moest zijn baard nodig trimmen.

Ze schudde eerst haar hoofd, knikte toen aarzelend. ‘Nee en ja. Lesdag vandaag en we wilden een avondje met de meiden weg.’

Papa glimlachte en kneep in haar schouder. ‘Lekker doen!’

Ze zocht zijn ogen en probeerde ze te lezen. ‘Zeker weten? Kunt u me missen vanavond?’

‘Natuurlijk, komt goed!’

Het kwam altijd goed. En morgenochtend was ze thuis, tijd genoeg om de eventuele schade in te halen.

‘Tot vanavond dan!’ Jiska drukte een kus op zijn wang en trok toen op de onderste tree van de trap haar sneakers aan. Ze pakte haar jas van de kapstok, kustte in het voorbijgaan Debbie op haar voorhoofd en verdween met een brede armzwaai naar de anderen door de bijkeukendeur naar buiten. Het waaide nog steeds hard. Een koude droge wind blies in haar gezicht. Ze pakte haar muts uit haar zak, trok hem over haar blonde krullende haar en rende naar de schuur. Ze prees zich gelukkig dat haar fiets vooraan stond en ze hem makkelijk kon pakken. Regelmatig moest ze eerst een halve fietsenwinkel uit de schuur rijden, voor ze bij haar eigen fiets kon komen.

Ze had nog twaalf minuten om bij het station te komen, of beter gezegd, in de trein te zitten. Dat werd racen en hopen op groene verkeerslichten. Straks had ze een uur om op adem te komen. De reistijd naar school was onhandig, soms ronduit vervelend. Maar tegelijk was het ook zo fijn. Een uur heen en een uur terug. Twee hele uren die helemaal van haar waren. Twee uren waarin ze kon leren, of - nog liever - een boek lezen. Al trappend tegen de wind in liet ze haar woonwijk achter zich. Langs de oude fabriek, het witte bruggetje over, langs

monumentale grachtenpanden. Op dit vroege tijdstip mocht ze nog door de winkelstraat fietsen. Langs de markt, waar marktkoopmannen hun waren uitstalden op verschillende kramen. Ze snoof de heerlijke geur op van versgebakken broodjes. Haar maag reageerde er gelijk op, een herinnering aan haar start van de dag zonder ontbijt. Een blik op de klok op de kerktoren vertelde haar dat ze nog vijf minuten de tijd had. Bij het verkeerslicht voor het station schoot ze door oranje. Ze haastte zich om haar fiets in een rek te plaatsen en rende door de hal naar het perron. De trein stond er al. Stond er nóg. Gelukkig, net op tijd. Ze zocht een plaatsje terwijl de trein begon te rijden en hijgde na van het haasten. Met haar leesboek op schoot, staarde ze uit het raam. De trein begon vaart te maken en steeds sneller zoefde de omgeving aan haar voorbij. Alsof ze naar een ander leven reed, dacht ze. Zo voelde het weleens; alsof ze twee levens had. Haar leven thuis, bij het gezin, waar ze naast haar studie de was deed, eten kookte, opruimde en winkelde met haar broertjes en Deborah. En haar studentenleven met vriendinnen, stages, colleges, dikke studieboeken en de leukste ziekenhuisgrappen. En toch waren die twee werelden ook weer zo met elkaar verweven. Jiska knipperde even met haar ogen. De trein minderde vaart voor een tussenstation. Ze deed haar boek open en liet zich meeslepen met het verhaal. Ze was er zo in verdiept dat ze maar op het nippertje doorhad dat de trein station Utrecht binnenreed en ze moest uitstappen om over te stappen naar de intercity richting Arnhem. Met haar boek in de hand liep ze op haar gemakje over het perron. Wachtend op de trein at ze haar fruitontbijt.

‘Hee, Jis!’ Een hand op haar schouder. Een vrolijke stem.

‘Baukje! Hee, gezellig!’

Haar vriendin plofte naast haar op het bankje. ‘Ik sliep vannacht bij Saar, hier in Utrecht. Ik hoopte al dat ik je zou zien!’

Jiska stopte haar boek in haar tas. Van lezen zou nu niks meer komen.

‘Wil je ook?’ Baukje hield haar een zak dikke rijstwafels voor.

Ze grijnsde. ‘Lekker, had je ook geen tijd om te ontbijten?’

‘Nee joh, ik was twintig minuten geleden pas uit bed. Beetje laat geworden gisteren.’

Ze aten zwijgend hun rijstwafel. De trein reed het station binnen en de deuren zoefden open. Ze zochten een plaatsje naast elkaar, wat een uitdaging was in de overvolle trein. Hun tassen hielden ze op schoot.

‘Je moet ook eens blijven slapen; Saar heeft zo’n toffe vrienden-groep.’

Jiska keek naar haar vriendin. Baukje had al vaker verteld over het studentenleven in Utrecht. Saar, haar nichtje, studeerde aan de universiteit en nodigde haar nogal eens voor een gezellige avond.

‘Wat hebben jullie gedaan?’ vroeg Jiska.

‘Ergens wat gedronken met z’n allen, toen nog bij een paar jongens in hun studentenhuus na geborreld.’

Jiska pakte nog een rijstwafel uit de zak. ‘Klinkt leuk! Nog ontwikkelingen?’ Ze grijnsde ondeugend.

‘Jij met je ontwikkelingen, maar eh, misschien...’ deed Baukje geheimzinnig.

‘Geen arts dit keer, toch?’

Baukje lachte en stompte Jiska speels in haar zij.

‘Nee, geen witte jas, Bram studeert rechten.’

‘En?’

‘En wat?’

‘Nou welke ontwikkelingen er misschien zijn volgens jou?’

Baukje haalde haar schouders op. ‘Ik weet het niet, het was gezellig, hij vroeg m’n nummer en nu sturen we berichtjes.’

Jiska klakte met haar tong. ‘Dat is een beste ontwikkeling toch?’

Hij vroeg jouw nummer?’